

Sygn. akt I C 322/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia SO Alina Gąsior
Protokolant	Beata Gurdziołek

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2021 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko Skarbowi Państwa -Dyrektorowi Aresztu Śledczego w P.

o odszkodowanie

1. oddała powództwo ;
2. zasądza od powoda A. S. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa- Dyrektora Aresztu Śledczego w P. kwotę 5.417,00 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. przyznaje pełnomocnikowi powoda radcy prawnemu M. Ż. prowadzącemu Kancelarię Adwokacką w P. wynagrodzenie w kwocie 4.428,00 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem 00/100) złotych z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi A. S. z urzędu i nakazuje wypłacenie tej kwoty ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim.

Sędzia SO Alina Gąsior

Sygn. akt I C 322/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 lutego 2020 r. (data wpływu do Sądu) powód A. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w P. na swoją rzecz kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia, podnosząc że był niewłaściwie leczony, cele mają zbyt mały metraż, poza tym są blendy w oknach, powód nie otrzymywał prasy, brak było grafików spacerów, a pracownicy służby więziennej dopuszczali się wobec powoda przemocy fizycznej i psychicznej. W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że w czasie odbywania przez niego kary pozbawienia wolności był niehumanitarnie traktowany, był zastraszany, niezasadnie karany, szturchany i popychany przez funkcjonariusza służby więziennej.

Postanowieniem z dnia 19 czerwca 2020 roku Sąd zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości i ustanowił dla powoda pełnomocnika z urzędu.

W piśmie złożonym w dniu 20 lipca 2020 roku powód reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o:

1. Przeproszenie powoda pisemnie przez Skarb Państwa reprezentowany przez Dyrektora Aresztu Śledczego w P. za wszelkie krzywdy jakich powód doznał w czasie odbywania przez niego kary pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w P., w szczególności za niewłaściwe leczenie i niehumanitarne traktowanie,
2. Zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że w czasie odbywania przez niego kary pozbawienia wolności był niehumanitarnie traktowany, był zastraszany, niezasadnie karany, szturchany i popychany przez funkcjonariusza służby więziennej. Powód podał też, że warunki w jednostce, w której przebywał były złe, cele były za ciasne, okna blindowane, pościel była za rzadko zmieniana, poza tym powód nie otrzymywał prasy, przez co nie mógł poszerzać swoich horyzontów. Powód miał też ograniczony dostęp do spacerniaka, co negatywnie wpłynęło na jego zdrowie psychiczne i fizyczne. Powód zarzucił również, że w dniu 9 kwietnia 2020 roku pracownik pozwanej jednostki przekroczył swoje uprawnienia i powód został popchnięty i zastosowano wobec niego środki przymusu bezpośredniego. Zdaniem powoda działania podejmowane wobec niego mają znamiona tortur oraz okrucieństwa.

W ocenie powoda zostały naruszone jego dobra osobiste w tym cześć, godność oraz zdrowie. Powód zarzucił również, że był niewłaściwie leczony ortopedycznie, z uwagi na zbyt późną i niewłaściwą diagnozę.

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa – Areszt Śledczy w P., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż po jego stronie nie doszło do zawinionego niedopełnienia obowiązków powierzonych funkcjonariuszom państwowym pełniącym tam służbę. Pozwany podniósł, że w dokumentacji znajdującej się w Areszcie Śledczym brak jest dowodów, aby powód składał skargi, które zakończyłyby się dla niego pozytywnym rozstrzygnięciem. W trakcie pobytu w pozwanej jednostce powód miał zapewnione bezpieczeństwo, a umieszczenie w celach odbywało się zgodnie z założeniami polityki penitencjarnej. Świadczenie zdrowotne zostały udzielone powodowi odpowiednio do jego stanu zdrowia.

Pozwany w zakresie infrastruktury zakładu i wyposażenia celi jak również procedur postępowania powołał się na liczne regulacje prawne, poza tym wskazał na cel wprowadzonych rozwiązań. W pozostałym zakresie podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia. Pozwany zakwestionował także żądanie powoda co do wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. S. odbywał karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w P., między innymi od dnia 4 marca 2019 roku do 30 września 2019 roku i od 25 października 2019 roku do 20 lipca 2020 roku, kiedy został przetransportowany do Zakładu Karnego w Ł..

(dowód: notatka służbowa – k. 51)

Powód w pozwanym areszcie przebywał w różnych celach o różnej powierzchni użytkowej od 6,65 m² do 10,90 m². Cele, w których przebywał nie były przeludnione i spełniały normę ponad 3 m² na osadzonego.

Cele wyposażone są w węzeł sanitarny, w skład którego wchodzi umywalka, natrysk i ubikacja. Osadzony zgodnie z obowiązującym porządkiem może korzystać dwa razy w tygodniu z ciepłej kąpieli. Poza tym ciepła woda jest załączana w umywalkach 3 razy dziennie na czas niezbędny do zmycia naczyń. Woda zimna jest bez ograniczeń. Cele oprócz oświetlenia naturalnego wyposażone są w oświetlenie sztuczne. Okna mają zamontowane blendy, które nie wpływają na utrudnioną wentylację cel. Blendy spełniają funkcje izolacyjne. Osadzeni otrzymują niezbędny sprzęt

kwaterunkowy stosownie do przepisów, tj. pościel, odzież, bielizna, środki higieny i czystości. Materace spełniają cechy używalności. Temperatura pomieszczeń w sezonie grzewczym utrzymywana jest na poziomie +20° C.

(dowód: notatka służbowa – k. 52, 53, 54, wykaz cel – k. 61)

Blendy w pewnym zakresie ograniczają widoczność, jednak ich zamontowanie wynika z konieczności izolacji osadzonych. Pościel jest wymieniana nie rzadziej jak raz na dwa tygodnie i czasami w razie potrzeby w przypadku zgłoszenia przez osadzonego. Materace spełniają swoją funkcję, zgodnie z obowiązującymi przepisami, a jeśli nie to specjalna komisja ocenia stan materaca i w razie konieczności materac jest wymieniany. Areszt Śledczy posiada własną kotłownię i nie ma możliwości wyłączania ogrzewania w poszczególnych celach, ponieważ kotłownia jest uruchamiana automatycznie.

(dowód: zeznania świadka M. K. – protokół k. 116v)

Powód otrzymał środki czystości oraz odzież zgodnie z przydziałem. Materace w celach w Areszcie Śledczym w P. były dezynfekowane.

(dowód: karta rzeczy należących do Zakładu – k. 59, 59v, 60, zeznania świadka S. W. (1) – k. 206 - 208)

Od poniedziałku do soboty do oddziału mieszkalnego dostarczana jest prasa codzienna tj. Dziennik (...) i prasa jest udostępniana osadzonym zgodnie ze zgłaszaną potrzebą. Prasa jest też udostępniana na świetlicy, a w jednostce funkcjonuje biblioteka, która prowadzi wypożyczalnię książek i prasy dla skazanych. Z biblioteki korzystał powód.

(dowód; informacja z Aresztu Śledczego – k. 62, kserokopia kart bibliotecznych – k. 63 – 65)

W trakcie pobytu w pozwanej jednostce powód zgłaszał dolegliwości bólowe z powodu zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego. Powód był kierowany na konsultacje ortopedyczną i leczony zachowawczo. Dostawał leki przeciwbólowe i przeciwzapalne, natomiast domagał się przepisania innych leków. W Areszcie Śledczym znajduje się pracownia RTG, natomiast konsultacja ortopedyczna miała mieć miejsce w Ł. u ortopedy, który już wcześniej leczył powoda. W 2020 roku, z powodu sytuacji epidemicznej, przyjęcia lekarskie u specjalistów zostały wstrzymane.

(dowód: zeznania świadka P. Ł. – protokół k. 116v, 117, dokumentacja lekarska powoda – k. 115)

W trakcie pobytu powoda w Areszcie Śledczym w P., pościel była zmieniana co 2 tygodnie. Ciepła woda była włączana po posiłkach, a zimna była dostępna cały czas. Zdaniem powoda materace nie były dezynfekowane, poza tym w okresie zimowym w celach było zimno. Powód korzystał z biblioteki, w której książki były wymieniane co tydzień. Powód mógł korzystać ze spacerów, natomiast było uciążliwością, że odbywały się bezpośrednio po apelu przed śniadaniem i wypiciem gorących płynów. Powód był konsultowany u lekarza w Ł., który stwierdził artroskopię kolana i ma wyznaczoną datę zabiegu na 2022 rok w klinice w P.. Powód dostawał leki przeciwbólowe i od psychiatry na uspokojenie. Powód nie odczuwa skutków leczenia kolana. Problemy z kolanem powód miał przed osadzeniem w Zakładzie Karnym. Powód zgłaszał również problemy z widzeniem, nie był konsultowany okulistycznie.

(dowód: zeznania powoda – protokół k. 161 – 163)

W Prokuraturze Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim toczyło się postępowanie w sprawie zaistniałego w dniu 9 kwietnia 2020 roku na terenie Aresztu Śledczego w P. przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza Służby Więziennej polegającego na bezprawnym użyciu środków przymusu bezpośredniego i popychaniu osadzonego A. S. w celu wymuszenia na nim wykonania polecenia opuszczenia ambulatorium i w ten sposób działanie na szkodę interesu prywatnego A. S.. Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2020 roku śledztwo w tej sprawie zostało umorzone wobec braku znamion czynu zabronionego. Składający zeznania w toku śledztwa A. S. wskazywał, że czyn miał mieć miejsce w dniu 16 kwietnia 2020 roku. W toku czynności ustalono, że w dniu 16 kwietnia 2020 roku A. S. nie był doprowadzany do ambulatorium na terenie Aresztu Śledczego, natomiast z pomocy lekarza korzystał w dniu 9 kwietnia 2020 roku.

Tego dnia funkcjonariusz pełniący dyżur na terenie ambulatorium sporządził raport do dyrektora Aresztu w związku z niepoprawnym zachowaniem A. S.. Sporządzony raport skutkowałam wymierzeniem osadzonemu kary dyscyplinarnej – nagany. Osadzony został powiadomiony o wymierzeniu kary w dniu 20 kwietnia 2020 roku i przeprosił za swoje zachowanie. Tego samego dnia sporządził pismo do prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim, w którym wnosił o przeprowadzenie postępowania wobec funkcjonariusza Służby Więziennej.

(dowód: akta Ds. 668. 2020 – zawiadomienie powoda do Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Tryb. – k. 1, wniosek o wymierzenie kary – k. 15, postanowienie z dnia 29 czerwca 2020 roku – k. 27, 27v).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wyżej wskazanych dowodów.

Sąd pominął wnioski dowodowe powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań zgłoszonych przez powoda świadków, poza świadkiem S. W. (2) oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii, uznając że dowody te są zbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Należy podkreślić, że zgłoszeni świadkowie mieli zeznawać na okoliczność warunków panujących w celach, możliwości korzystania z biblioteki, dostępu do spacerniaka, procedur leczniczych stosowanych wobec powoda, przyjmowania przez niego leków, traktowania powoda przez funkcjonariuszy Służby Więziennej, w tym stosowania przez nich środków przymusu bezpośredniego. Zdaniem Sądu okoliczności te zostały wykazane w toku sprawy na podstawie przeprowadzonych dowodów, w tym na podstawie zeznań powoda, natomiast proces leczenia powoda i wdrożone leki wynikają z dokumentacji lekarskiej i zeznań powoda.

Trudno oczekiwać, że zgłoszeni świadkowie będą posiadali wiedzę w tym zakresie, zwłaszcza że informacje o stanie zdrowia powoda i procedura lecznicza nie były udostępniane innym współosadzonym. Świadek S. W. (1), który złożył zeznania na piśmie nie był w stanie udzielić odpowiedzi na żadne z pytań, poza jednym dotyczącym dezynfekowania materacy. Niezależnie od powyższego zgłoszeni świadkowie nie przebywali pod adresami pierwotnie wskazanymi przez pełnomocnika powoda, pełnomocnik kilkakrotnie podawał inne adresy świadków, co powodowałoby znaczne utrudnienie w przeprowadzeniu dowodu i nie przyczyniłoby się do wyjaśnienia sprawy.

Odnośnie zarzutu powoda dotyczącego niewłaściwego traktowania przez funkcjonariuszy Służby Więziennej zostały załączone akta toczącego się postępowania prokuratorskiego, które zostało zainicjowane przez powoda i następnie prawomocnie umorzone.

Sąd pominął również dowód z opinii lekarza ortopedy, uznając że powód nie wykazał, aby w trakcie pobytu w pozwanej jednostce pojawiły się u niego schorzenia będące wynikiem niewłaściwego leczenia zastosowanego przez pozwanego, dlatego ustalenie ewentualnego uszczerbku na zdrowiu powoda nie miałoby związku z leczeniem powoda w Areszcie Śledczym w P..

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Prawo do odbywania kary pozbawienia wolności w godnych warunkach mieści się w jednym z podstawowych dóbr osobistych, którym jest godność człowieka. Dobro to podlega ochronie przewidzianej w art. 24 i art. 448 k.c.

Zgodnie z art. 448 zd. 1 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

W myśl art. 24 k.c. ochrona przysługuje jedynie przed bezprawnym zagrożeniem lub naruszeniem dobra osobistego.

Za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca

tę władzę, na podstawie art. 417 k.c. Przesłanką tej odpowiedzialności jest przede wszystkim bezprawność, którą należy rozumieć jako niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie. A zatem o naruszeniu dóbr osobistych skazanego można mówić dopiero wówczas, gdy dobra te zostają naruszone przede wszystkim wskutek działań sprzecznych z porządkiem prawnym, a w szczególności działań nieprzewidzianych procedurą regulującą pozbawienie wolności.

W przypadkach uregulowanych w art. 448 k.c. do zaistnienia odpowiedzialności odszkodowawczej niezbędna jest ponadto szkoda w rozumieniu art. 361 § 2 k.c..

Ochronę dóbr osobistych gwarantują, w stosunku do osób odbywających karę pozbawienia wolności, normy zawarte w art. 40 i art. 40 ust. 4 Konstytucji, art. 3 Konwencji z dnia 4 listopada 1950 r. o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 4 k.k.w. - przepisy te nakazują wykonywanie kary w sposób humanitarny, z poszanowaniem godności skazanego oraz zakazują stosowania tortur lub niehumanitarnego albo poniżającego traktowania i karania skazanego. Artykuł 3 Konwencji z dnia 4 listopada 1950 r o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności stanowi, że nikt nie może być poddany torturom ani niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu.

Jak już zaznaczono na gruncie prawa polskiego sytuacja prawna osób pozbawionych wolności uregulowana jest w Kodeksie karnym wykonawczym. Ustawodawca wśród naczelnych zasad wymienił tam w art. 4 zasadę humanitaryzmu, która zakłada, że kary, środki karne, zabezpieczające i zapobiegawcze wykonuje się w sposób humanitarny, z poszanowaniem godności ludzkiej skazanego. Skazany zachowuje także prawa i wolności obywatelskie. Ich ograniczenie może wynikać jedynie z ustawy oraz z wydanego na jej podstawie prawomocnego orzeczenia. W myśl art. 5 k.k.w., skazany jest podmiotem określonych w kodeksie praw i obowiązków. Katalog praw skazanych wyliczony jest w art. 102 k.k.w., gdzie w pkt 1 mowa jest o tym, że skazany ma prawo do: odpowiedniego ze względu na zachowanie zdrowia, wyżywienia, odzieży, warunków bytowych, pomieszczeń oraz świadczeń zdrowotnych i odpowiednich warunków higieny.

Poszanowanie i ochrona godności jest obowiązkiem władzy publicznej, wypełniającej zadania represyjne państwa. Jednocześnie organy zakładów karnych mają obowiązek stworzenia takiego systemu organizacji kontroli i nadzoru, który zapewni osobom osadzonym całkowite bezpieczeństwo pobytu w zakładzie, a w szczególności ochronę ich życia i zdrowia.

W ocenie Sądu powód nie wykazał, aby w pozwanej jednostce doszło do naruszenia jego dóbr osobistych, warunki panujące w celach odpowiadały obowiązującym przepisom, cele nie były przeludnione, powód miał też możliwość korzystania ze spacerów i z biblioteki, natomiast zgłaszane przez niego niedogodności, dotyczące czasu odbywania spacerów, czy też niemożliwość korzystania z codziennej prasy, były wynikiem ograniczeń związanych z odbywaną przez powoda karą, a nie skutkiem niewłaściwego postępowania funkcjonariuszy Służby Więziennej. W ocenie Sądu powód nie wykazał również, aby warunki związane z ogrzewaniem cel były niewłaściwe, tym bardziej że z ustaleń Sądu wynika, że Areszt Śledczy posiada własną kotłownię, uruchamianą automatycznie i nie ma możliwości zakręcania kaloryferów w poszczególnych celach.

Odnosząc się do przeludnienia celi zauważyć należy, iż powód nie określił, która z cel miała być przeludniona oraz w jakim okresie miały być naruszone normy metrażowe. Z dokumentacji przedłożonej przez pozwanego wynika, że każda z nich spełniała normę powierzchni przypadającą na jednego osadzonego zgodnie z art. 110 § 2 k.k.w., tj. min. 3 m², dlatego też nie sposób uznać, iż powód odbywał karę w warunkach przeludnienia.

W sprawie nie zachodzą także usprawiedliwione podstawy do uwzględnienia twierdzeń powoda, zgodnie z którymi zamontowane w oknach cel przesłony poliwęglanowe (tzw. blendy) powoduje ograniczenie w dopływie światła dziennego, w szczególności powód nie wykazał, że są one zamontowane niezgodnie z zasadami sztuki budowlanej bądź też bez wymaganych atestów, natomiast sama ich obecność jest uzasadniona względami bezpieczeństwa i nie zachodzi w tym zakresie bezprawność pozwanego. Zwrócić należy uwagę, iż na zamontowanie przesłon w oknach zezwalało zarówno obowiązujące wcześniej rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 31.10.2003 r. w sprawie systemu ochrony jednostek Służby Więziennej (Dz.U. Nr 194, poz. 1902- §77 pkt 1 ppkt g, § 78 ust.2), jak i obowiązujące

aktualnie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2016 r. w sprawie systemu ochrony jednostek Służby Więziennej (Dz.U. z 2016 r. poz. 180).

Odnosząc się do zarzutów powoda dotyczących stanu technicznego i sanitarnego cel, należy stwierdzić, że nawet, jeśli pomieszczenia w zakładach karnych nie są w idealnym stanie technicznym i powód może czuć przemijający dyskomfort, to w ocenie Sądu uchybienia te nie naruszają jego dóbr osobistych. Zwrócić należy uwagę, iż z akt sprawy wynika, że cele powoda były ogrzewane, wyposażone w dostęp do ciepłej wody oraz w sprzęt kwaterunkowy zapewniający osadzonemu odpowiednie warunki bytowe. Powód miał zapewnione odpowiednie warunki do spania i zaspokajania potrzeb higienicznych, dostarczane mu były środki czystości oraz ubrania. Z akt sprawy nie wynika, by powód sygnalizował w czasie odbywania przez niego kary jakiegokolwiek naruszenia jego praw w tym zakresie. Opisywane przez powoda niewłaściwe w jego ocenie warunki odbywania kary stanowią, zdaniem Sądu, wyłączone jego osobiste odczucie. Niższy standard celi niż oczekiwał tego powód nie daje podstaw do przyjęcia naruszenia dobra osobistego osoby pozbawionej wolności.

Powód zarzucał również, że w trakcie jego pobytu w Zakładzie Karnym jeden z funkcjonariuszy przekroczył wobec powoda swoje uprawnienia i w dniu 9 kwietnia 2020 roku popchnął powoda i użył wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Należy wskazać, że w sprawie tej toczyło się postępowanie w Prokuraturze Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim, które zostało umorzono wobec braku znamion czynu zabronionego. Składający zeznania w toku śledztwa A. S. wskazywał, że czyn miał mieć miejsce w dniu 16 kwietnia 2020 roku i dopiero kiedy ustalono, że we wskazanym dniu powód nie był doprowadzany do ambulatorium, gdzie miało dojść do zastosowania środków, powód zaczął wskazywać dzień 9 kwietnia 2020 roku, kiedy faktycznie był doprowadzony do ambulatorium. Wtedy też w związku z niepoprawnym zachowaniem został sporządzony raport i powodowi została wymierzona kara nagany.

Odnosząc się do zarzutu powoda dotyczącego niewłaściwego leczenia ortopedycznego, należy zaznaczyć, że dolegliwości powoda ze stawem kolanowym pojawiły się jeszcze przed osadzeniem w pozwanej jednostce, w Areszcie Śledczym powód korzystał z konsultacji lekarskich, miał przepisywane leki przeciwbólowe i przeciwzapalne, miał też mieć konsultację ortopedyczną, natomiast oczekiwanie przez pewien czas na taką konsultację nie może być uznane jako godzące w dobra osobiste powoda, a z koniecznością oczekiwania muszą się liczyć także osoby przebywające na wolności. Powód sam podał, że był wożony do lekarza ortopedy w Ł., miał stwierdzoną artroskopię kolana, a kolano uszkodził w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w innym areszcie.

W konsekwencji powód nie wykazał, aby jego dolegliwości zdrowotne, miały jakikolwiek związek z odbywaniem kary w Areszcie Śledczym w P. i były wynikiem niewłaściwego leczenia w tej jednostce.

Na gruncie kodeksu karnego wykonawczego (art. 115 i art. 102 pkt 1) skazanym należy zapewnić opiekę lekarską w placówkach służby zdrowia w zakładach karnych, w razie potrzeby - w placówkach poza tymi zakładami. Zadaniem więziennej służby zdrowia jest zapewnianie niezbędnej, standardowej opieki i taką opiekę powód miał zapewnioną.

W konsekwencji należało przyjąć, że warunki odbywania kary pozbawienia wolności, w pozwanej jednostce, odpowiadały obowiązującym przepisom, zaś opisywane w pozwie okoliczności w tym zakresie mają charakter subiektywnych ocen powoda.

Podkreślenia wymaga również, że pobyt powoda w areszcie Śledczym w P. był wynikiem skazania go na karę pozbawienia wolności, która to kara jest środkiem dolegliwym i skutkującym znaczącymi ograniczeniami w sferze funkcjonowania skazanego. Subiektywne odczucia w tym zakresie nie mogą być podstawą do skutecznego sformułowania zarzutów co do bezprawności działania organów państwa prowadzących jednostkę penitencjarną, o ile oczywiście obiektywnie panujące tam warunki nie naruszają przepisów prawa i przeciętnego poczucia sprawiedliwości.

Mając na uwadze przytoczone powyżej rozważania Sąd uznał, że powód nie wykazał, aby w pozwanej jednostce doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda i oddalił powództwo jako niezasadne.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. obciążył powoda kosztami procesu, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.417,00 zł, na którą składają się koszty zastępstwa procesowego wynoszące 5.400,00 zł i opłata skarbową za pełnomocnictwo wynosząca 17 zł.

Sąd przyznał również pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu wynagrodzenie w kwocie 4.428,00 zł zgodnie z § 8 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (DZ. U. z 2019 poz. 18).

SSO Alina Gąsior

z/ odpisy doręczyć pełnomocnikom stron